

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Richardem Galisem ve věci

žalobkyně: **Ing. E. H.**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2025, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 11. 3. 2025, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalovaná podle § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, žalobkyni snížila starobní důchod od 8. 4. 2025 na částku 29 494 Kč měsíčně. V odůvodnění uvedla, že na základě námitkového řízení bylo zahájeno řízení podle § 6 odst. 3 písm. u) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, na jehož základě byl vyhotoven evidenční list důchodového zabezpečení ze dne 6. 1. 2025. Žalovaná dodatečně provedla přepoččet starobního důchodu a zhodnotila dobu zaměstnání od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986, kterou plně vyloučila pro účely důchodového pojištění

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

z důvodu, že vyměřovací základ nelze zjistit, a od 18. 10. 1986 do 31. 12. 1986 zhodnotila vyměřovací základ 424 Kč.

2. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná na základě žalobkyniných námitek změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že žalobkynin starobní důchod zvýšila od 9. 6. 2016 na 17 452 Kč, a následně jej postupně valorizovala pro jednotlivá období a zvýšila o výchovné, takže od dne 1. 1. 2025 činil 29 638 Kč. V odůvodnění konstatovala, že s ohledem na požadavek žalobkyně na započtení vyměřovacího základu za dobu zaměstnání od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 namísto původně vyloučené doby Pražská správa sociálního zabezpečení provedla řízení podle § 6 odst. 3 písm. u) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalobkyně uvedla, že od 12. 1. 1986 do 17. 10. 1986 byla výdělečně činná ve společnosti B. M. se sídlem v M. a její hrubý výdělek činil 6 720 Kč. Pražská správa sociálního zabezpečení však uzavřela, že hrubé výdělky žalobkyně se za období od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 nepodařilo zjistit. Doba zaměstnání v roce 1986 je mj. potvrzena též v evidenčním listu důchodového zabezpečení ze dne 21. 3. 1994, který do evidence žalované zaslal žalobkynin zaměstnavatel P. a.s. s údaji – rok 1986, počet dnů 365 a hrubý výdělek 424 Kč. V námitkovém řízení žalovaná provedla (oproti prvostupňovému rozhodnutí) nový výpočet starobního důchodu tak, že započetla dobu zaměstnání od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 (290 dnů) s vyloučenou dobou v počtu 290 dnů a od 18. 10. 1986 do 31. 12. 1986 v počtu 75 dnů, kterou nově vyloučila, a nahradila tak hrubý výdělek 424 Kč.
3. K žalobkyniným námitkám žalovaná uvedla, že prvostupňové rozhodnutí mění, neboť žalobkyně mj. doložila čestné prohlášení dvou svědků (spolupracovníků) ze dne 7. 5. 2025. Žalovaná tak provedla výše popsany nový výpočet. Žalobkyně dále nově doložila potvrzení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2025, ve kterém se uvádí, že v roce 1986 při platu 2 200 Kč činil příplatek zahraniční služby pro M. 3 850 Kč. Žalovaná ovšem nadále vychází ze záznamu metodického útvaru ze dne 27. 1. 2025, dle něž byl na základě potvrzení o době zaměstnání od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 u společnosti B. M. v M. a o funkčním platu včetně přídatku zahraniční služby ve výši 6 720 Kč vyhotoven evidenční list důchodového zabezpečení za uvedené období s tím, že hrubé výdělky se nepodařilo zjistit. Do hrubých výdělků nemohl být zahrnut potvrzený funkční plat 6 720 Kč, neboť nebylo doloženo skutečné zúčtování příjmů v jednotlivých kalendářních měsících, a též proto, že do hrubého výdělku nelze zahrnout přídatky zahraniční služby. Ani nově doložené potvrzení ze dne 16. 4. 2025 nepotvrzuje příjmy žalobkyně. Součet částky 2 200 Kč a 3 850 Kč neodpovídá původně potvrzené výši funkčního platu včetně přídatků, tj. částce 6 720 Kč. Nestačí jen potvrzením (byť i ministerstva) rozdělit částku na funkční plat a přídatek platný pro M. Nelze pominout, že žádná z částek nebyla doložena skutečným zúčtováním příjmů v jednotlivých kalendářních měsících roku 1986.

Žaloba

4. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), se žalobkyně domáhá zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.
5. Žalobkyně nesouhlasí s částí napadeného rozhodnutí týkající se doby výdělečné činnosti žalobkyně v M. od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986. Tvrdí, že v letech 1983 až 1986 následovala bývalého manžela do místa jeho služebního přidělení na X v M. Po celou dobu pracovala na československé majetkové účasti P. J. s názvem B. M.. Podle žalobkyně žalovaná pochybila použitím vyloučené doby a nezapočtením výdělku při výpočtu žalobkynina starobního Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

důchodu. Žalobkyně má za to, že vyloučenými dobami jsou doby bez příjmů nebo s minimálním příjmem, což není její případ, neboť v zahraničí pobírala plat 6 720 Kč.

6. Žalovaná k opakovaným žádostem o přepočtení sdělila, že se žalobkyniny výplatní pásy v J. nenašly, a tím pádem nelze dokázat její zaměstnání. Neupozornila žalobkyni na možnost použití čestných prohlášení za účelem nahrazení chybějících dokladů. To žalobkyně učinila až 22. 2. 2023. Žalovaná dále vůbec nereagovala na žalobkyniny dvě urgencye v roce 2023. Žalobkyně se snaží domoci přepočtu důchodu s odkazem na m. zaměstnání již od roku 2016.
7. Žalobkyně pátrala po výši přídatku pro zahraniční službu a požádala Ministerstvo zahraničních věcí o potvrzení výše tohoto přídatku pro M. v roce 1986. Žalobkyně nebyla jeho zaměstnankyní, přesto se ministerstvo pokusilo alespoň vyhledat dokumenty bývalého manžela žalobkyně. To se nepodařilo. Žalobkyně se domnívá, že přídatek by měl být primárně odvozen z platového výměru jejího manžela. Byl vypočítáván ministerstvem v procentech na základě spotřebního koše pro každou zemi pro všechny občany Československa vysílané do zahraničí. Výši manželova přídatku žalobkyni nesdělilo ani M. v. jako jeho zaměstnavatel a on sám o tom dokument nemá. Ministerstvo zahraničních věcí žalobkyni alespoň vyhledalo v archivu pracovníka s podobným platem, jako byl žalobkynin, a vydalo jí potvrzení, že přídatek při platu 2 200 Kč činil 3 850 Kč. Z toho lze odvodit, že přídatek představoval 63,63 % ze součtu platu a přídatku. U žalobkyně by to tak při platu 6 720 Kč bylo 4 276 Kč.
8. Žalobkyně dále poukazuje na to, že již v roce 2013 oslovila správce konkurzní podstaty J. G. a.s. o vyhledání dokumentů. Evidenční list byl zaslán žalované po skončení pracovního poměru a obsahoval veškeré informace pro výpočet starobního důchodu, včetně zahraničního přídatku. To, že se nedohledal již v roce 2013, nebylo vinou žalobkyně. Žalobkyně nebyla kmenovým zaměstnancem J., ale P., který jí poskytl neplacené volno s ohledem na následování manžela do zahraničí. Proto žalobkynin evidenční list obsahuje jen toto volno. Je s podivem, že žalobkyně se o započítání doby v M. snaží celá léta, ale teprve z rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2025 se dozvěděla, že zahraniční přídatek není zahrnut do výpočtu a není znám. Pro žalovanou bylo jednodušší zahrnout dobu v M. do dob vyloučených. Kdyby žalovaná sdělila hned na počátku, že je třeba doložit výši přídatku, nebylo by to tak zdlouhavé, jako nyní. Žalobkyně nenese odpovědnost za ztrátu evidenčního listu. Ztrátu lze nahradit čestnými prohlášeními dvou osob, což žalobkyně učinila. Žalobkyně odkazuje na případ H. V., který pokládá za obdobný, neboť tato osoba také neměla dokumenty nutné pro výpočet důchodu.

Vyjádření žalované

9. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby. Žalobkyně nerozlišuje, že čestnými prohlášeními lze podle § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení prokázat pouze dobu pojištění, a nikoliv osobní vyměřovací základ. Spolehlivé a přesné stanovení vyměřovacího základu zásadně nemůže vycházet z údajů o hrubých výdělích kolegů, logických výpočtů či odhadů. Tvzení žalobkyně o tom, že zahraniční přídatek paušálně činil 63,63 %, vyznívá diskutabilně. Již Ministerstvo vnitra v přípisu ze dne 26. 11. 2021 žalobkyni zdůraznilo, že přídatek zahraniční služby se do hrubého výdělku nezapočítával. Pokud nebylo možné vyměřovací základ postavit najisto, uplatnil se pro výpočet postup podle § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění (doba se považovala za

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

vyloučenou), který se dle judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) vztahuje i na doby pojištění před rokem 1996.

Replika

10. Žalobkyně zdůrazňuje, že nebrojí proti době od 18. 10. 1986 do 31. 12. 1986, která byla řádně započtena. Nesouhlasí s tím, že u údajů o hrubém výdělku nelze vycházet z údajů o kolezích a výpočtů. Žalobkynin hrubý příjem ve výši 6 720 Kč byl potvrzen ředitelem afiliace J. Ing. L., správcem konkurzní podstaty J. G. Ing. K. i dvěma čestnými prohlášeními. Jde o důvěryhodné osoby a vedoucí pracovníky. Se správcem konkurzní podstaty žalovaná řešila jen evidenční list, a nikoliv přídavek zahraniční služby. Žalovaná si vše spletla s dobou od 22. 10. 1986 do 31. 12. 1986 a čestnými prohlášeními Ing. K. a Ing. B.. Žalovaná pochybila v tom, že žalobkyni již v době podání žádosti o důchod nesdělila, že je třeba znát přídavek pro započtení do důchodu. V té době se k tomu mohl vyjádřit Ing. L. z J. či by bylo možné odtud zajistit důkazy. Žalobkyně opakuje, že Ministerstvo zahraničních věcí vyhlášovalo přídavek vyjádřený v procentech pro každou zemi zvlášť na základě spotřebitelských cen. Je-li známa celková výše platu a přídavek v procentech, výpočtem lze dojít ke stanovení platu.

Posouzení věci

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, je včasná a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Jednání nebylo zapotřebí ani k dokazování. Některé listiny navržené k důkazu (napadené rozhodnutí, rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2025, potvrzení J. G. ze dne 22. 5. 2013, potvrzení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. 8. 2011, potvrzení Ing. L. ze dne 14. 10. 1986, potvrzení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 4. 2025) jsou součástí správního spisu, jímž se zásadně nedokazuje. Zbývající důkazy byly navrženy k prokázání tvrzení, která nebyla relevantní pro posouzení věci (podrobně viz níže bod 21), popř. ke skutečnostem, které byly dostatečně prokázány obsahem správního spisu (potvrzení o sepsání žádosti o starobní důchod ze dne 6. 4. 2016 – skutečnost, že žalobkyně tuto žádost sepsala je dostatečně prokázána samotnou žádostí, jež je součástí správního spisu).
12. Z rozhodnutí správních orgánů plyne, že žalovaná posoudila dobu zaměstnání žalobkyně v M. od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 jako vyloučenou dobu, neboť se nepodařilo zjistit žalobkynin vyměřovací základ (hrubé výdělky) v souladu s § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění a rozsudkem NSS ze dne 27. 11. 2008, č. j. 3 Ads 88/2008 – 173, č. 2478/2012 Sb. NSS. Tento závěr opřela o výsledek řízení dle § 6 odst. 3 písm. u) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dle něž z potvrzení správce společnosti J. G. ze dne 22. 5. 2013 toliko vyplynulo, že žalobkyně ve sporném období pracovala ve společnosti B. M. v M. s funkčním platem včetně přídavků zahraniční služby 6 720 Kč měsíčně. Tuto výši platu nebylo možné zohlednit, protože nebylo doloženo skutečné zúčtování příjmů v jednotlivých kalendářních měsících, a též proto, že do hrubého výdělku nelze zahrnout přídavky zahraniční služby, které jsou součástí potvrzeného příjmu. Napadené rozhodnutí se tak opírá o dva na sobě nezávislé závěry: (1) potvrzení ze dne 22. 5. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

2013 (ani jiný doklad) neobsahovalo skutečné zúčtování příjmů v jednotlivých kalendářních měsících; a (2) potvrzení obsahovalo toliko souhrnnou výši platu včetně přídatku zahraniční služby, avšak přídatek nelze zahrnout do hrubých výdělků.

13. Soud na tomto místě připomíná, že při přezkumu napadeného rozhodnutí je až na výjimky vázán uplatněnými žalobními body, tj. žalobkyní v žalobě vymezenými skutkovými a právními důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Napadené rozhodnutí soud zásadně přezkoumává pouze v jejich mezích (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Proto také platí, že míra precizace žalobních bodů určuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Nemůže za žalobkyni domýšlet další argumenty či vybírat z reality skutečnosti, které návrh podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu (viz např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
14. V tomto ohledu je podstatné, že prakticky celá žalobkynina argumentace (žalobní body) směřuje *toliko proti druhému* z výše uvedených závěrů – tedy proti úvaze žalované, že z potvrzení ze dne 22. 5. 2013 nelze zjistit výši přídatků zahraniční služby, které nelze započíst do hrubého výdělku (viz § 48 odst. 5 vyhlášky č. 128/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení), a tím pádem ani výši funkčního platu, jež je rozhodující pro stanovení hrubého výdělku za sporné období. Žalobkyně ovšem zcela pomíjí první závěr žalované, že toto potvrzení ani neobsahuje skutečné zúčtování příjmů v jednotlivých kalendářních měsících. Proti tomuto závěru žalobkyně neuplatnila jedinou konkrétní námitku.
15. S ohledem na právě uvedené (absenci konkrétních námitek) lze jen v obecnosti konstatovat, že napadené rozhodnutí ob stojí i na základě tohoto jediného závěru, tedy bez ohledu na to, zda by se podařilo zjistit výši žalobkynina přídatku zahraniční služby, resp. měsíčního funkčního platu dle potvrzení ze dne 22. 5. 2013.
16. Prokazování vyměřovacích základů se již věnovala judikatura NSS. Ze znění § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení dovodila, že *„při prokazování vyměřovacích základů není možné použít tytéž podpůrné důkazní prostředky, jako při doložení samotné doby pojištění. Ani platové výměry za daň ze mzdy, další doklady o vyměření mzdy, členské příspěvky ROH či zápočtové listy nejsou podle uvedených rozhodnutí soudu dostatečně podrobným zdrojem informací pro dovození měsíčních příjmů stěžovatele s takovou přesností, aby bylo možné zjistit vyměřovací základ za příslušnou dobu pojištění. Uvedené listiny totiž nezaznamenávají příjem za každý jednotlivý měsíc a nelze z nich vyčíst podrobnosti o průběhu pracovního poměru stěžovatele, tedy zejména, zda pracoval každý měsíc, zda nečerpal neplacené volno či nemocenské anebo zda za něj bylo po celou dobu odváděno pojistné, popř. v jaké výši“* (zvýraznil soud). Primární důkazní prostředek sloužící k osvědčení doby pojištění a získání vyměřovacích základů je zejména evidenční list důchodového pojištění (§ 38 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). *„Při jeho absenci je zapotřebí aplikovat obecná pravidla pro dokazování stanovená v § 51 odst. 1 správního řádu, podle něhož lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, a to zejména listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. K prokázání doby pojištění lze použít čestného prohlášení nejméně dvou svědků a žadatele o důchod, nelze-li tuto dobu prokázat jinak. V § 85 odst. 5 zákona*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

o organizaci a provádění sociálního zabezpečení zákonodárce rozlišil důkazní standard ve vztahu k době pojištění oproti důkaznímu standardu ve vztahu k prokázání výše osobního vyměřovacího základu. Na průkaznost výše osobního vyměřovacího základu klade judikatura vyšší nároky co do přesnosti údajů v předkládaných listinách“ (viz rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Ads 206/2016 – 23, body 19 a 20).

17. Z výše uvedeného plyne, že čestnými prohlášeními ve smyslu § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení lze prokázat pouze samotnou *dobu pojištění*, zásadně však nepostačují k prokázání *vyměřovacího základu* (tj. hrubého výdělku, viz § 16 odst. 3 věta první zákona o důchodovém pojištění). K tomu jsou zapotřebí přesnější doklady, které podrobněji zaznamenávají příjem za každý jednotlivý měsíc a obsahují podrobnosti o průběhu pracovního poměru pojištěnce (zejména zda pracoval každý měsíc, nečerpal neplacené volno či nemocenské anebo zda za něj bylo po celou dobu odváděno pojistné a v jaké výši apod.). Tyto skutečnosti by měl primárně dokládat evidenční list důchodového pojištění. Soud ze správního spisu ověřil, že ve spise je založen evidenční list důchodového zabezpečení společnosti P., v němž je za celý rok 1986 vykázáno 365 započtených dnů, ovšem hrubý výdělek pouhých 424 Kč (na rozdíl od předchozích let, kdy byl podstatně vyšší; není tedy pravda, že by P. žalobkyni po dobu jejího vyslání do zahraničí vykazoval pouze „*neplacené volno*“, jak tvrdí). Tento výdělek byl přitom žalobkyni zohledněn za období od 18. 10. 1986 do 31. 12. 1986 (původně, viz např. osobní list důchodového pojištění ze dne 10. 2. 2025, neboť napadeným rozhodnutím žalovaná i tuto dobu posoudila jako vyloučenou, což bylo pro žalobkyni výhodnější). Za sporné období od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 tedy z evidenčního listu důchodového zabezpečení skutečně nebyl zjištěn žádný vyměřovací základ (hrubý výdělek), jak vyplynulo i z řízení dle § 6 odst. 3 písm. u) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (viz oznámení ze dne 6. 1. 2025).
18. Jde-li o další doklady, potvrzení společnosti J. G. ze dne 22. 5. 2013 obsahuje obecný údaj o tom, že žalobkyně v období od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 pracovala ve společnosti B. M. v M. s funkčním platem včetně přídatku zahraniční služby ve výši 6 720 Kč měsíčně. Dále obsahuje konstatování, že dovolená byla vyrovnána, pracovní neschopnost trvala 0 dní a evidenční list byl zaslán žalované po skončení pracovního poměru. Toto potvrzení, které je *de facto* obsahově obdobné dokladu o vyměření mzdy dle výše citovaného rozsudku NSS, tedy skutečně nezaznamenává veškeré podrobnosti nutné ke spolehlivému zjištění hrubého výdělku, zejména žalobkynin příjem za jednotlivé kalendářní měsíce a podrobnosti o průběhu pracovního poměru (vyjma údaje o pracovní neschopnosti, který ale není jediným důležitým údajem – viz výše; z potvrzení navíc vyplývá, že „*dovolená byla vyrovnána*“, a lze se jen dohadovat, co tím přesně bylo míněno – zda byla žalobkyni navíc vyplacena náhrada mzdy za nevyčerpanou dovolenou v nespecifikované výši dle § 109 odst. 3 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, či že si ji naopak stihla vyčerpat). Tyto údaje neobsahuje ani žádná z dalších potenciálně relevantních listin, jež jsou obsahem správního spisu, resp. je žalobkyně doložila. Čestná prohlášení jejího bývalého manžela ze dne 23. 1. 2023 a V. N. taktéž obsahují jen obecný údaj o měsíčním vyměřovacím základu (6 720 Kč) a potvrzení Ing. L. ze dne 14. 10. 1986 se týká jen doby trvání zaměstnání. Ve spise je pak ještě založeno potvrzení Ministerstva zahraničních věcí ze dne 11. 8. 2011, které ovšem také dokládá jen dobu žalobkynina přidělení v M.; a nově doložené potvrzení ze dne 16. 4. 2025, jež toliko uvádí výši funkčního platu a přídatku (příplatku zahraniční služby) nespecifikovaného zaměstnance v roce 1986 v M.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

19. K žalobkyniným námitkám (byť jsou patrně adresované primárně k závěru žalované o nezjištění výše přídatku zahraniční služby) lze tak říci, že jí předložená čestná prohlášení s dostatečnou přesností a podrobností neprokazují vyměřovací základ (hrubý výdělek) za období od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986. Dokládají toliko dobu pojištění ve smyslu § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Pokud tedy žalobkyně namítá, že jí žalovaná neupozornila na možnost použití čestných prohlášení, tj. na pravidlo dle § 85 odst. 5 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, je to irelevantní, neboť toto ustanovení dopadá jen na prokazování dob pojištění. Navíc – tato doba pojištění *ani nikdy nebyla sporná* (žalovaná ji nikdy nezpochybnila). Jak plyne z osobního listu důchodového pojištění, jenž byl přílohou rozhodnutí ze dne 11. 5. 2016, kterým byl žalobkyni poprvé přiznán starobní důchod, žalovaná žalobkyni uznala celou dobu pojištění od 1. 1. 1986 do 31. 12. 1986 s vyměřovacím základem 424 Kč. Byla to ostatně sama žalobkyně, kdo posléze v námitkách ze dne 26. 5. 2016 požádal o vyloučení doby, kterou strávila jako doprovod manžela v M. v roce 1986. Žalobkyně tedy i od počátku věděla, jaký vyměřovací základ (resp. jak malý) jí byl v tomto roce zjištěn. Teprve až v žádosti o přepočtení ze dne 14. 9. 2024 ovšem začala argumentovat, že jí měl být započten vyměřovací základ ve výši 6 720 Kč měsíčně (v předchozí žádosti ze dne 22. 2. 2023 toliko nadbytečně žádala o započtení dob zaměstnání mj. s odkazem na potvrzení ze dne 22. 5. 2013 a obě čestná prohlášení). Není konečně ani podstatné, že sama žalobkyně nezpůsobila pochybení zaměstnavatele při vyplňování evidenčního listu. Byť se jedná o tvrdost zákona, soud nemá oprávnění volnou úvahou určit výši vyměřovacího základu (viz bod 18 rozsudku NSS č. j. 9 Ads 206/2016 – 23).
20. Soud tak shrnuje, že závěr žalované o nezjištění vyměřovacího základu za dobu pojištění od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986 obtojí již jen na základě toho, že shromážděné podklady (včetně evidenčního listu) dostatečně neprokazují skutečné příjmy v jednotlivých kalendářních měsících (slovy žalované neobsahují „*skutečné zúčtování příjmů*“ v jednotlivých kalendářních měsících). Bylo proto namístě tuto dobu posoudit jako dobu vyloučenou ve smyslu § 16 odst. 4 písm. c) zákona o důchodovém pojištění a rozsudku NSS č. j. 3 Ads 88/2008 – 173.
21. Za této situace je nadbytečné se zabývat námitkami žalobkyně proti závěru žalované, že nebyla zjištěna výše přídatku zahraniční služby, resp. měsíční výše funkčního platu, včetně toho, že obojí by bylo možné vypočítat na základě potvrzení ze dne 22. 5. 2013 a procentní výše přídatku. Relevanci nemají ani související tvrzení a důkazy k nim navržené (komunikace žalobkyně s Ministerstvem vnitra stran sdělení výše přídatku zahraniční služby žalobkynina manžela; návrh, aby soud takové sdělení vyžádal od Ministerstva vnitra; dopis Ministerstva vnitra ze dne 28. 7. 2025 o tom, že nezná výši přídatku; sdělení archivu v L. o tom, že se nenašly doklady o přídatku; a pracovní smlouva žalobkyně z B.). Z toho důvodu soud ani nevyčkával na doručení blíže nespecifikovaného vyjádření Ministerstva zahraničních věcí (viz replika). Žalobkyně neuvedla, jaká svá tvrzení chtěla tímto vyjádřením prokázat, nicméně s ohledem na to, že všechna její skutková tvrzení směřovala k výši přídatku zahraniční služby, je zjevné, že i kdyby kterékoliv z nich prokázala (např. procentuální výši přídatku pro M. v roce 1986), nemělo by to na posouzení věci žádný vliv.
22. Jde-li o žalobkynin obecný odkaz na rozhodnutí ve věcech H. V. (rozsudky soudu ze dne 10. 5. 2023, č. j. 49 Ad 12/2022 – 34, a ze dne 30. 4. 2024, č. j. 58 Ad 20/2023 – 39), není soudu zřejmé, jakou konkrétní podobu s projednávaným případem v nich žalobkyně Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

spatřuje. Soud tak může jen zcela obecně uvést, že v citovaných rozsudcích se spor vedl především o prokázání dob pojištění (viz např. bod 18 rozsudku č. j. 58 Ad 20/2023 – 39), a nikoliv vyměřovacích základů (navíc za zcela odlišné skutkové situace). Lze tedy odkázat jen výše na bod 19, že obojí se řídí odlišnými pravidly. Sama skutečnost, že žalovaná údajně nereagovala na žalobkyniny dvě urgencye v roce 2023, pak nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; tyto urgencye navíc ani nemají žádnou souvislost s nynějším řízením. Obě se nadto týkaly započtení doby pojištění od 1. 1. 1986 do 17. 10. 1986, která ale již žalobkyni od počátku započtena byla.

Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci neúspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla sice ve věci plně úspěšná, nemá však právo na náhradu nákladů řízení, neboť jde o věc důchodového pojištění. Soud proto rozhodl tak, že žádná z účastnic nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. září 2025

Richard Galis v. r.
samosoudce